

Augustikuu lõpus saatis **Raivo Rõõm** orienteerujate meililisti kirja, milles mõtiskles 9.–10. augustil Võrumaal toimunud Eesti MV üle ja kutsusus Eesti orienteerujaskonda kaasa mõtlema teemal „kuhu edasi?“. Kahjuks vastas talle vaid üks orienteerujaskonna liige ja nentis, et võistlustel mängitakse tõepoolest liiga palju muusikat – suhelda pole võimalik ja loodushääli ei kuule. Niimoodi asi jätkuda ei saa...

MIHKEL JÄRVEOJA

Foto: [MID7] Production. Võistluste pildigaleri: Ingo Leab [MID7] Production Facebooki kodulehel

Orienteerumises eksivad vahel ka kohtunikud

Probleemid Rõuges toimunud Eesti meistrivõistlustel

Raivo Rõõm puudutas oma kirjas aga tegelikult hoopis tõsisemaid teemasid. Võrumaal toimunud Eesti MV sprindis, öises ja sprinditeates jättis veidi mõru maitse suhu peale Rõõmu veel paljudele osalejatele. Eelkõige aga korraldajatele endile OK Võrust ja Eesti Orienteerumislidust.

Õigluse või mängu ilu?

Lihtne on alati välja tulla ettepanekuga, et kui on mingi jama, tuleb võistlus tühistada. Paneme telgid kokku, tõmbame geneka välja, tuleme jälle mõne nädala pärast kokku ja hakkame lootusrikkalt uuesti medaleid jagama. Ja teeme seda, kuni oleme oma korraldusega jõudnud perfektsuseni, kus ükski võistleja ei lähe keelualasse kusema (või vähemalt takistab korraldaja teda selle toiminguga pealt), keegi ei hüppa musta joonega müüri alla, karantiin ei leki ning võistluskeskuse kõlaritest mängitakse ainult 12-taktist bluusi. Nagu Raivo Rõõm oma kirjas tabavalt tõdeb: „Jääb tunne, et meie riik on nii suur, et me ei tunne üksteist ega tea, millega keegi tegeleb.“ Minule isiklikult jääb sama tunne, et kas kergekäeliselt võistluste

tühistamist nõudvad osalejad tõesti elavad nii suures riigis, et ei tea, kui palju vaeva nõuab nii võistluste korraldamine kui ka seal võistlemine? Äkki see nähtud vaev ikkagi väärrib vähemalt püüdu jõuda mingile kompromissile. Ja kas läbinisti ausa mängu võib vahel mängu ilule ohvriks tuua? Viimasele küsimusele siit loost vastust ei saa.

Mul on just värske kogemus, kuidas meie lõunanaabrid lätlased suudavad mingil moel oma õigluse närvi lausa mängeldes tuimestada. Osalesime klubiga augusti lõpus lätlaste ühel suuremal teatejooksul Klubi stafetes, kus osales 70 kümneliikmelist võistkonda. Esimese vahetuse ühte kontrollpunkti ei olnud jõutud metsa panna. Liidergrupis jooksnud lätlased peatusid vaid hetkeks ja jooksid edasi. Siis ilmus sinna mingi tähisega mees, andis läti keeles ilmselt olukorrast ülevaate ning järgmised võistlejad jooksid edasi. Kahjuks meie võistkonna jooksja läti keelt ei osanud, tema rahvusvahelisele arupärimisele *What's wrong? Where's the control?* ei reageeritud. Pärast paariminutilist julguse kogumist, oli ka tema sunnitud jooksu ilma märketa jätkama. Finišis öeldi, et kõik on korras, vaheaegade väljatrukis oli lihtsalt üks punktivahe ära jäetud, ja rohkem sellele asjale tähelepanu ei pööratud. Võistlus jätkus ning lätlased sõid isuga kingituseks saadud keeksi. Mõtlesime, et ju siis nii pidigi olema, võistluste formaat oli niigi piisavalt keeruline ja et äkki oli ka see osa šou. Kuna kokkuvõttes võitsime oma peamist konkurenti, OK Võru, ka puhtalt orienteerumissooritusega, ei hakanud ka meie protesti esitama ja võistluse tühistamist nõudma. Kõnealusel juhul kaalus mängu ilu selgelt õigluse printsiibi üle.

Lätist tagasi Eestisse tulles ei saa me aga kuidagi mööda vaadata sellest, kui ajavõtt ei toimi või punktid on maastikul valesti. Just see aga Rõuges toimunud Eesti meistrivõistlustel juhtus. Kuna hinnanguid on andnud juba võistluse žürii ning ka Raivo Rõõm, siis ajakiri Orienteeruja pigem hoidub hinnangutest ning püüab korraldajate abiga analüüsida ja selgitada, miks ja kuidas need eksimused juhtusid.